

zacího soudu, že pouhé zbytečné vsunutí se do přechodu zboží s výrobce na konsumenty bez přirážky na ceně při dalším prodeji spadá pod pojem řetězového obchodu ve smyslu § 23 č. 4 cís. nař. ze dne 24. března 1917 č. 131 ř. z. Chybí tu prý typická známka řetězového obchodu, totiž stupňování ceny. Že by snad ušlý zisk se při pozdějších obchodech nahradil, nepadá prý pro posouzení přítomného obchodu na váhu. K těmto námitkám zmateční stížnosti nelze přisvědčiti. Zmateční stížnost přehlíží především, že stěžovatel přepustil Janě M. za cenu nákupní jen polovinu krupice od H. zakoupené. Ohledně druhé poloviny pak, o níž důvody rozsudku jen praví, že se stěžovatel ani nepokusil dokázat, že by ji byl koupil pro vlastní potřebu neb pro svůj obchod, není zjištěno, že by byl zamýšlel i tuto prodati za cenu nákupní. Již proto není zmateční stížnost způsobilá, by vyvrátila rozsudek ve výroku odsuzujícím. Než i jinak nečinila by skutečnost, zmateční stížností namítaná, jednání stěžovatelovo se stanoviska § 23 č. 4 cís. nař. nezávadným. V § 23 č. 4 prohlašuje cís. nař. provozování řetězového obchodu samo o sobě trestným, předpokládajíc, že řetězový obchod jest samou svou povahou způsobilým ceny zboží stupňovati; jen ohledně jiných pletich vyžaduje se zvláštního zjištění, že jsou způsobilé, ceny zboží stupňovati. Řetězový obchod dlužno však shledávati všude tam, kde se prodávatel jako nepotřebný člen vsunul mezi výrobce a spotřebitele a tím normální přechod zboží do konsumu zadržel. Že by jen faktické stupňování ceny při dalším prodeji činilo toto zbytečné vsunutí mezi výrobce a konsum trestným, nenalézá opory ani v zákoně ani ve skutečných poměrech. Neboť již pouhému prodloužení řetězu meziobchodníků nelze upírat škodlivý účinek na tvoření ceny zboží, poněvadž se jím okamžitá nabídka zboží zmenšuje. Poukaz rozsudku na skutečnost, že obchodníci dovedou si zisk, ušlý v obchodě jednom nahraditi na obchodech pozdějších, v doslovném znění ovšem nemístný, projevuje přece správný názor, že skutečný zisk nemusí jeviti se právě v číslici ceny prodejné; ježto nelze za to míti, že by obchodník z povolání obchodoval se zbožím bez ohledu na svůj prospěch, nutno usuzovati, že najde odměnu za své přičinění ve směru jiném, která však také přirozeně zvyšuje cenu zboží. Rovněž bezpodstatnou jest vytká zmateční stížnosti, že tvrzení rozsudku, že si obchodníci dovedou zisk ušlý při obchodě jednom nahraditi na obchodech pozdějších, není opodstatněno konkrétními skutkovými okolnostmi. Tvrzení to spočívá dle souvislosti na zkušenosti soudu, již tento své právní stanovisko v předchozí větě projevené odůvodňuje. Nejde tudíž o výrok, jež soud byl by povinen dle § 270 č. 7 tr. ř. zvláště ještě odůvodňovati.

Čís. 75.

Při otázce o ztrátě volebního práva nelze hleděti k dřívějšímu odsouzení, jehož následky amnestií pominuly.

(Rozh. ze dne 6. září 1919, Kr II 165/19.)

Ku zmateční stížnosti, vznesené generální prokuraturou na ochranu zákona do rozsudku okresního soudu v Bílovci z 15. dubna 1919, uznal nejvyšší soud jako soud zrušovací právem: Rozsudkem okresního

soudu v Bílovci ze dne 15. dubna 1919, pokud jím vyslovena byla proti Bertě J. ztráta volebního práva do obcí, porušen byl zákon v § 3 odst. 4 zák. ze dne 31. ledna 1919 č. 75 Sb. z. a nař., tato část rozsudku se zrušuje.

Důvody:

Rozsudkem okresního soudu v Bílovci ze dne 15. dubna 1919 byla Berta J. odsouzena pro přestupek krádeže dle § 460 tr. z. a zároveň vyslovena ztráta volebního práva do obcí. Rozsudek jest právoplatný. Výrokem o ztrátě volebního práva byl zákon porušen a nepravě vyložen. Dle § 3 odst. 4 zákona ze dne 31. ledna 1919 č. 75 Sb. zák. a nař. (řád volební v obcích) jest při odsouzení pro přestupek výrok o ztrátě práva volebního přípustným teprve při druhém právoplatném odsouzení pro čin, pro který může občan vyloučen býti z práva volebního. Berta J. byla sice rozsudkem zemského soudu v Opavě ze dne 18. prosince 1917 pro zločin krádeže dle §§ 171, 173, 174 Ilc) tr. z. právoplatně odsouzena, čin ten byl, jak ze spisů vychází na jevo, spáchán z pohnutek nízkých a nečestných a byly by jinak podmínky pro výrok o ztrátě práva volebního při odsouzení pro shora uvedený přestupek dány. Než žalovaná stala se účastnou amnestie ze dne 2. dubna 1918 (Věstník ministerstva spravedlnosti z 4. dubna 1918 č. VI); amnestie ta zahrnuje v sobě i prominutí následků odsouzení, účinek amnestie je ten, že se má za to, jako by vůbec tu trestního činu nebylo. Z toho důvodu neměla býti vyslovena ztráta práva volebního, neboť když by odsouzení, jež zahrnuto jest amnestií, jevílo dále účinky a mělo právní význam v oboru trestního řízení, jaký v daném případě okresní soud mu připisoval, znamenalo by to zúžení a obmezování amnestie. Zmateční stížnost vznesená generální prokuraturou dle § 33 tr. ř. je proto úpině odůvodněnou.

Čís. 76.

Zločinu dle § 199 písm. d) tr. zák. dopustí se i ten, kdo v podvodném úmyslu použije veřejné listiny, jež s jeho předchozím dorozuměním někým jiným byla zfalšována.

(Rozh. ze dne 13. září 1919, Kr II 105/19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po veřejném líčení zmateční stížnost obžalované Rosalie Z. do rozsudku zemského soudu v Opavě ze dne 7. května 1919, jímž byla uznána vinnou zločinem podvodu dle §§ 197, 199 lit. d) tr. z., mimo jiné z těchto

důvodů:

Rozsudek odsuzuje obžalovanou Rosalii Z. pro zločin podvodu dle §§ 197, 199d) tr. z., spáchaný tím, že Rosalie Z. použila dvou Žofií H. zfalšovaných veřejných listin, totiž poukázek na petrolej, čímž stát měl utrpěti škodu na svém právu na stejnoměrném rozdělení petroleje. Odsuzující výrok svůj opírá soud nalézací o zjištění, že Rosalie Z., vědouc